

щото ще си порѣжешъ прѣстенцата. А помнишъ ли : азъ играехъ съ тебе на криеница. Ти винаги ме намираше, но еднажъ азъ не искахъ да се покажа. Тогава майка ти ми се кара, защото тя шиеше съ менъ и неможа да ме намѣри. Азъ бѣхъ подъ гардероба. Тамъ лежахъ и други играчки. Всички се оплакваха, че ти не искаше вече да играешъ съ тѣхъ. Азъ сжщо бѣхъ ти сърдита и затова не се обадохъ де съмъ. Но дойде бодливата метла и съ единъ замахъ ни измете всички навънъ. Търкулъ, търкулъ, търкулъ!

— Тикъ-такъ, тикъ-такъ, зазвъни нѣкой изведнѣжъ отъ стената. Азъ съмъ най-високъ. Азъ гледамъ всички отгоре. Мене Мими познава отдавна. Азъ обичамъ децата и винаги викамъ : „Мими, обѣдъ е“. Мими знае това щомъ кажа дванадесетъ пѣти донгъ, донгъ. Когато се стъмни тя пакъ ме чува кога казвамъ : „Време за сънъ, време за сънъ“. Тя ми казва : „Лека нощъ“ и си лѣга. Само веднѣжъ азъ заспахъ и нѣма кой да събуди Мими. Майката бѣ забравила да ме навие. Донгъ, донгъ, донгъ!

— Скръцъ, — рече вратата. Но тя не можа да продължи, защото въ това време влѣзе майката. Мими не я чу. Тя сжщо не чу какъ майка ѝ я извика :

— Мими, моето момиче, къде си?

Мими спѣше сладко, сладко. Когато майка ѝ я взе на ръце, Мими се събуди очудена и извика :

— Ахъ, мамо, колко бѣше хубаво. Цѣлата стая ми говорѣше!

Отъ немски Р. Станчева.

